

Merethe Due Jensen (KRF):

Jeg skal gøre det meget kort. Jeg vil med det samme erkende, at vi absolut ikke kan tilslutte os Fremskridtspartiets nye paradeforslag om ophævelse af lov om Statens Kunstfond.

Jeg synes, at kulturministeren i sin korte og klare tale fik sat tingene på plads, så jeg synes ikke, der er grund til, at jeg tærsker langhalm på det.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at sige, at jeg havde utrolig stor lyst til at gentage sætningen om, at hvis ikke man kan leve af at male, så må man lære at tapetsere. Men det er der heldigvis så mange andre ordførere der har gjort, og jeg er glad for, at det har bidt sig fast.

Når Fremskridtspartiet har rejst debatten om Statens Kunstfond, er det ikke, fordi vi har noget imod kunst eller nogle af de mange kunstnere, der nyder godt af de offentlige midler i Statens Kunstfond. Det er udelukkende et spørgsmål om politik, og så gælder det, hvad for en politisk holdning man kan markere i Folketinget. Politisk ønsker Fremskridtspartiet ikke at medvirke til, at det offentlige giver penge til kunst og kultur.

Statslig støtte til kunst er nemlig bestemt ikke nogen nødvendighed for, at samfundet kan fungere, og i øvrigt heller ikke kunstnere. Faktisk er det et af de områder, staten eller for så vidt kommunerne eller amtskommunerne eller EF-unionen slet ikke skal blande sig i. Det må være op til den enkelte at bestemme, om man vil give penge for en biograftur, for en tur på museum, for en tur i Zoologisk Have, for et billede, eller hvad man har lyst til at investere i.

Der er så utrolig mange svage grupper i Danmark, der trænger, grupper, for hvem 10, 20 eller 50 mio. kr. er penge, der ville falde på et meget tørt sted.

Jeg kan ikke lade være med at fremhæve et nyt eksempel fra Statens Kunstfond. Det er rocksangeren Lars H.U.G., hvis musik mange godt kan lide. Derfor lever han ganske givet ganske godt af sin musik, men nu bliver han af Statens Kunstfond belønnet med 180.000 kr. årligt de næste tre år. Værsgo, det er sådan noget, man bare gør!

Det er forkert, at skatteydere, som måske ikke er særlig interesseret, skal betale til kunst-

neres velbefindende. Det er jo ikke, fordi man skeler til indtægten, og jeg synes heller ikke, det skal være sådan. Det er jo slet ikke det, man gør. De bemærkninger, der har været heroppefra om, at kunstnere ikke skal behøve at tænke på, om de kan afsætte deres kunst, kan jeg ikke acceptere, for man skeler bestemt ikke til, om det er den ene eller den anden kunstner, eller til, hvor stor indtjeningen er.

Statens Kunstfonds ydelser er årligt på 41,8 mio. kr., hvoraf de 10 mio. kr. er nybevilget i forbindelse med finanslovaftalen for 1993. Hertil kommer udgifter til administration, kontorer, løn og rejser for den daglige ledelse og repræsentantskabet.

Det er ikke rigtigt, når kulturministeren siger, at det er en misforståelse, når det af vores bemærkninger fremgår, at kunsten er statsligt styret. Jamen når staten giver økonomisk støtte og hjælp, så styrer man jo fra staten. Sådan må det jo rent faktisk være.

At der er et bredt flertal herinde, der går ind for det, er ingen garanti. Det ser vi med så mange pudsige lovforslag og initiativer fra et bredt flertal i Folketinget.

Man taler om kunstneres vanskelige vilkår, men man gør dem værre ved at yde statslig bistand. Det er jo sådan, at når man lader tingene trives i frihed uden indblanding, uden smagsdommere, uden paneler, der skal sidde og vurdere, så får man nu engang den bedste kunst.

Fru Hanne Andersen sagde, at det var ikke første gang, vi fremsatte det her forslag. Det bliver nok heller ikke sidste gang, det kommer fra Fremskridtspartiet. Når vi mener, at en idé er rigtig, giver vi ikke op umiddelbart, fordi de andre partier synes modsat os.

Fru Hanne Andersen var også inde på, at Statens Kunstfond bidrog til, at kunstnerne ikke var tvunget til på forhånd at overveje, om kunsten kunne sælges.

Det synes jeg er en hån imod de mange erhverv, som hver evige eneste dag skal risikere at være uden mulighed for at få afsat deres produkter. Hvorfor skal de ikke også støttes? Hvorfor er man i den grad og på forhånd for statslig indblanding og støtte til kunst? Man gør det jo ikke og skal heller ikke gøre det med mange andre erhverv.

Jeg er for så vidt enig i det med rosendyrkning og syning. Er det ikke også kultur? Det er